

Plotseling begrijpt hij beter dan al die andere jaren de boodschap van Grote Thomas.

Het zweet loopt in straaltjes langs het gezicht van jonge Tom. Maar precies op zijn beurt zwaait hij de grote klok om. Het is zwaar werk, maar het lukt, de slagen worden steeds regelmatig. Met de ene hand grijpt hij het omstrengelde gedeelte van het touw, met de andere de lus. Het is de kunst steeds zo krachtig te trekken, dat de klok helemaal omzwaait en met zijn mond naar boven terugkomt. „Een kwestie van aanvoelen,” zegt kostenier Simms.

Een uur lang luiden de klokken het komende Kerstfeest in. Dan laten de luiders ieder op de beurt hun klok weer in de ruststand, met de mond naar beneden, terugkomen. En zoals dat al eeuwen de gewoonte is, gaat er een grote kan bier rond.

Aarzelend doet jonge Tom de deur open van het huis van zijn grootouders. Grootvader heeft het al gehoord en roept zijn kleinzoon naar binnen. Als Tom op hem toeloopt, steekt de oude man zijn hand uit. Een tijdje zeggen ze niets.

„Bent U niet boos, Grootva?”

„Boos? Nee, niet meer. Je hebt 't goed gedaan mijn jongen, de naam van Tom Walkers waardig. Dank je, Tom. En . . . ik heb zo gedacht: wees jij nou voortaan de wisselluider van Grote Thomas . . .”

Marijke van Raephorst

Voor allemaal

De hangklok nam een hees aanloopje en liet toen twee heldere slagen horen. Tegelijkertijd rinkelde de telefoon. Met een ruk stond Ankie op.

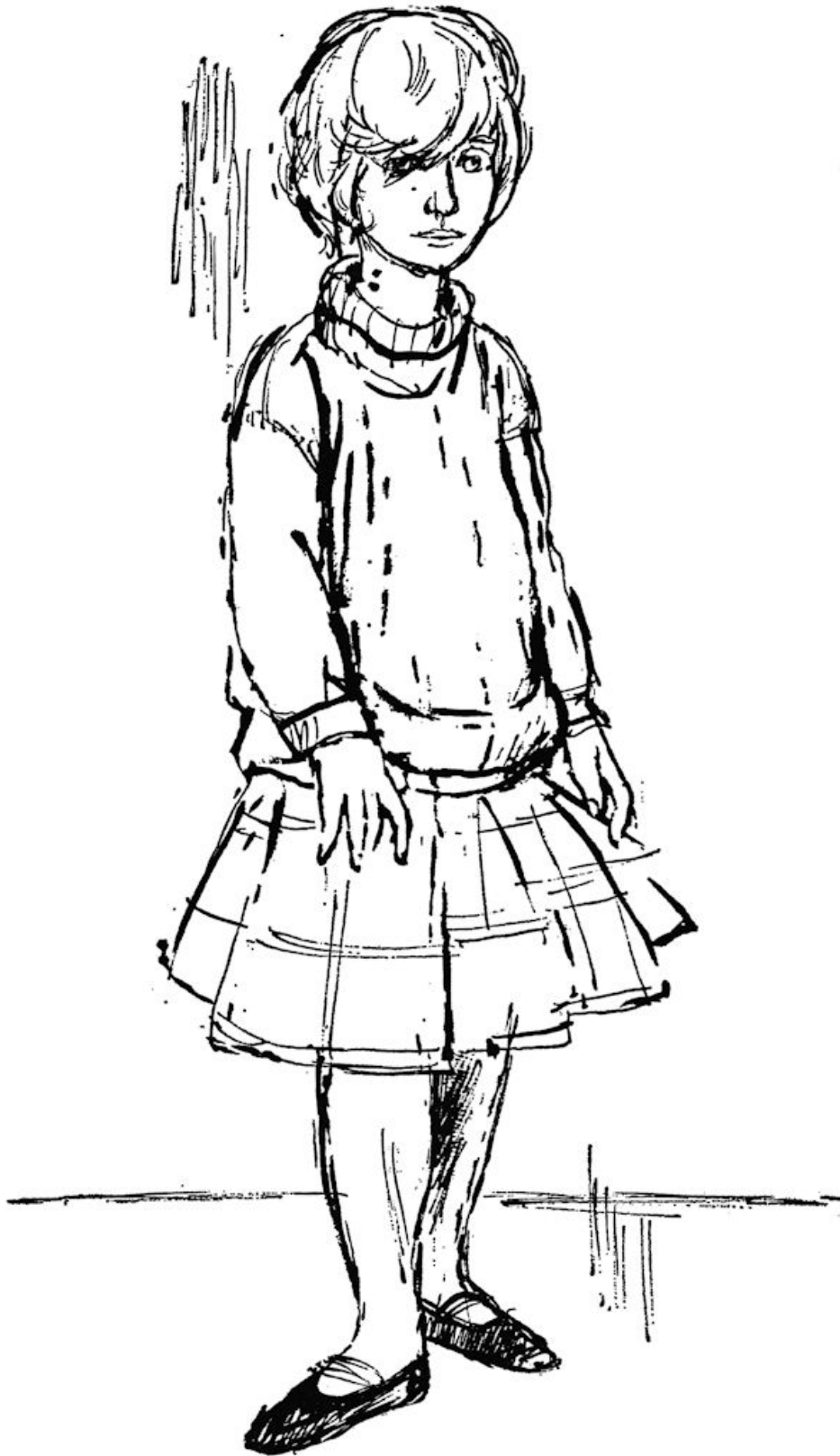
„Met Sandberg, nee, de dóchter.” Zij hoorde zelf hoe kort en onvriendelijk het klonk. „Nee, 'k weet niet wanneer mijn moeder thuis komt. Ze zal wel met een kind bezig zijn. Ja, een leerling. Wilt U na vijven bellen?”

Zij legde de telefoon neer en wilde teruggaan naar de tafel waarop al haar huiswerk lag uitgespreid, maar zag zich plotseling levensgroot in een lange spiegel, die daar blijkbaar pas was neergehangen. Onwillekeurig bleef zij staan. Nadenkend keek ze naar het meisje in de bruingeruite rok en de grove gele trui - het gladde blonde haar met een onwillige lok tot over haar ogen - groene wollen kousen en zwarte flatjes. Langzaam bewoog zij haar ene been in de rondte en hief het toen zijwaarts - nog hoger. Fijn, zaterdag weer balletles, ging het vaag door haar heen. Maar de norske trek om haar mond blééf.

Malle meid met je gouden hart, zou Vader zeggen. Laat het 's een beetje merken! De mensen hoeven toch niet als knaagdieren aan je te snuffelen om het te ontdekken? Vader - zo onmenselijk ver weg, voor een heel jaar. De vorige reizen duurden drie maanden, soms zes. Maar een jaar!

Zij liet haar been zakken en ging lusteloos aan de tafel zitten. Die gekke spiegel had Evelyn natuurlijk van de zolder gehaald. Als vader niet vier dagen in New York had moeten blijven, zou hij tante Ronny niet opgezocht hebben en zou Evelyn nu niet bij hen wonen. En als mijnheer Renner van de opleidingsschool niet ineens ziek gewor-

den was, net nu hij voor de hoogste klas stond die toelatingsexamen moest doen en toevallig ontdekt had dat Moeder heel vroeger op de kweekschool had gezeten en haar acte bezat . . . en misschien wel voor die klas wilde gaan staan . . . O, als, als. Zij veegde de haarlok van haar ogen en staarde somber voor zich uit. Moeder had het gedaan en hoe! Zij moest de lessen voorbereiden en bracht stapels schriften mee naar huis, waar ze de hele avond mee bezig bleef. En altijd was er wel een kind dat haar nodig had. Een strafkind of een zielepiet of één met moeilijkheden thuis. En Moeder klaagde niet. Welnee, die was opgewekter dan ooit. Vader had gelijk toen hij 'Moeder als schooljuf' helemaal niet zo'n gek idee vond. Omdat het leven voor haar toch wel heel stilletjes was, alleen met Ankie. Maar nu heb ik het stilletjes, zei Ankie hardop en gaf wrevelig een schop tegen haar schooltas. Trok een ander zich daar iets van aan? En Evelyn vond alles fijn. Moeder was een fijne tante en de school een fijne school en haar kamertje en de zolder . . . En toch zou zij ook wel iets missen van haar thuis en die prachtige grote stad New York, bedacht zij nu. Maar Evelyn accepteerde alles gemakkelijk en vond het dan nog leuk ook. Ankie zag zichzelf al in een ander land op een nieuwe school en bij een vreemde tante en nicht in huis. Vooral die nicht . . . Zij keek nog eens naar haar spiegelbeeld en probeerde te lachen. Maar inplaats daarvan rolde er twee tranen over haar gezicht. En met haar hoofd tegen de verfoeide spiegel snikte ze het ineens uit. Omdat het zo heerlijk was geweest, Moeder altijd thuis en zij beidjes boodschappen doen en de brieven van Vader lezen . . . en Moeder die haar jurken naaide . . . En nu waren er altijd die anderen, al die anderen. Zij hoorde een fiets de schuur binnenrijden en boende vlug haar gezicht schoon. „Zo, dochter van me.” Fris en verwaaid stond Moeder in de kamer, een volle boeken-tas aan de ene arm en het boodschappennet aan de andere. „Wat een dag! Je moet onderwijzeres en moeder tegelijk zijn voor zo'n volle klas. Wat dáár in omgaat! En die schapen maar sommen en jaartallen instampen voor dat examen.” Zij trok Ankie plagend aan haar steile haren en ging vlug thee zetten. „Hier.” Zij plaatste de open beschuitjestrommel boven op Ankies taalboek. „We moeten bij-tanken! Als ik al die geleerdheid op tafel zie, heb jij ook niet bepaald met je duimen zitten draaien. Zeg, weet jij wat we nog aan Kerstspulletjes bezitten, in die doos op zolder? Die kinderen willen graag een boom in de klas.” Ankie, die net weer een greep in de trommel deed, keek verbaasd op. „Dan brengen ze toch zeker zelf versiering mee! Wij krijgen ook een boom in onze klas, daar geven we allemaal geld voor en dan brengt ieder . . .” „O, maar dat 's heel wat anders,” zei haar moeder rustig. „Jouw heerlijke Montessoriklas. Weinig kinderen, een mooi groot lokaal, vrije tijd om te tekenen en muziek te maken, allemaal kunnen ze van hun ouders geld krijgen als dat nodig is . . .” Ze schonk de koppen nog eens vol en keek haar korzelige dochter lachend aan. „In mijn volgepropte klas zitten er heel wat die het beslist níet krijgen, er zijn er zelfs bij die niet eens weten wat Kerstmis vieren is - hun ouders voelen daar niets voor. Daarom wil ik, nu ik daar toch eenmaal voor de klas sta, er iets echt goeds van maken. Begrijp je dat?” „Heb je daar dan óók nog tijd voor?” Ankie keek haar moeder niet aan terwijl ze langzaam de boeken en schriften in haar schooltas pakte. „Welja, het gebeurt immers onder schooltijd. Als ik hulp nodig heb, klop ik bij je aan.” „O nee,” weerde Ankie verschrikt af, „laat Evelyn dat maar doen. Die is zo handig en vindt alles zo fijn. Ik help in onze klas en we moeten allemaal een tekening maken . . .”

„Over Kerstmis?”

„Ja . . . à.” Met een zwaai nam zij de tas op en liep de kamer uit. Maar bij de deur keerde ze zich ineens om. „Ik denk dat ik een stuk zee teken en een schip daar midden in en in dat schip zit Vader, maar die zie je natuurlijk niet. Dan zet ik erboven: Kerstmis op zee. Ben 'k gauw klaar.”

Zij lachte, maar het klonk helemaal niet vrolijk.

„Wat willen ze precies met die tekening?” vroeg haar moeder.

„Nou gewoon, uitbeelden wat je het belangrijkste vindt van Kerstmis, hoe je erover denkt.” De deur sloeg achter haar dicht.

En zij denkt aan haar vader op zee, dacht mevrouw Sandberg en dat komt omdat ik mij voor die klas . . . en Evelyntje . . . Zij nam de rinkelende telefoon op. Een zenuwachtige stem zei: „Mevrouw Sandberg, Marietje heeft weer een drie voor de repetitie en ik had haar die jaartallen zèlf overhoord -”

Mevrouw Sandberg zuchtte en trok een stoel bij de telefoon. Maar toen zag zij Marietje voor zich, het smalle kind met die enorme bril, in de derde rij, dat bijna plat op de bank lag te schrijven omdat ze zo moeilijk kon zien.

„Waarom moet Marietje dat examen eigenlijk doen?” vroeg ze aan de moeder. „Is de huishoudschool niet veel plezieriger, dan kan ze goed leren koken en tuinieren . . .” Intussen scharrelde Ankie op de zolder tussen de stapels dozen, op zoek naar de Kerstspullen.

De volgende morgen fietste zij gelijk met haar moeder naar school. Maar na vijf minuten kwam een lange blonde jongen links van het fietspad. „Mag ik aan déze kant, Juf?”

„Bèn je, moet jij een bekeuring krijgen?”

„O, ik ga wel,” zei Ankie tam en ging achter hen fietsen. Toen ze bij de school van haar moeder aankwamen, stond daar een stel kinderen te wachten die dadelijk naar de fiets toe sprongen.

„Gaat het door, juf? Krijgen we een boom?”

Mevrouw Sandberg hield triomfantelijk de doos omhoog. „Die is vol, jongens!”

Er ging een luid hoera op. Een klein meisje met wilde rode krullen en een gezicht vol sproeten hing al aan haar arm en de lange jongen pakte de fiets om die in het rek te gaan zetten.

„Dag!” riep Ankie. Haar moeder wuifde terug, met een wanhopig gebaar naar de troep, maar een lachend gezicht.

Zij vindt het fijn, dacht Ankie, terwijl ze stevig doortrapte naar haar eigen school. En ze noemen haar gewoon juf!

In de klas heerste een gezellige drukte. De versieringen voor Kerstmis mochten op school gemaakt worden. Sommigen waren bezig voor de Kerstviering in de klas, maar de meesten voor thuis, om als verrassing mee te nemen. Wil, Ankies vriendinnetje, maakte kandelaars van klei. Er stonden er al zeven in het gelid. „Even nieuwe klei halen,” riep ze naar Ankie. En ze rende het lokaal uit. Het maakte geen lawaai want zij droegen allemaal vilten pantoffels.

Ankie voelde plotseling een hand op haar schouder. „En?” vroeg de onderwijzer, „nog niet begonnen? Voor hièr of voor thuis?”

„Voor thuis, want mijn moeder heeft geen tijd!” Het ontsnapte haar en ze had tegelijkertijd spijt. „Ze heeft een klas,” verduidelijkte ze vlug, „een grote klas, ziet U, en die viert ook Kerstmis.”

„Ja, dat begrijp ik.” Hij knikte vriendelijk. „Flinke moeder heb jij, zeg!”
Zij keerde zich verlegen af en ging tekenpapier uit de la halen. Ja, zo kon je 't ook bekijken. Flinke moeder, flinke Evelyn . . . Zij pakte kleurpotloden en installeerde zich aan haar tafeltje. Vrij tekenen had ze altijd heerlijk gevonden. Maar met deze tekening voor Kerstmis wist ze niet goed raad. Een boom met versiering - nee, goed voor de kinderen in de eerste klas. Engelen met bazuinen, in lichtblauwe wolken. Bah! Een leuke Kerstman met cadeautjes . . . Wacht - de herders bij hun schapen, in Bethlehem en de drie wijzen, in mooi gekleurde mantels, op kamelen. En dan lichtgeel woestijnzand, helemaal opvullen. In gedachten liet zij de potloden over elkaar heen rollen, maar kwam niet tot een besluit. Eigenlijk was dat schip op zee niet eens zo gek. Maar wát zou vader op Kerstavond doen? Soms was hij thuis geweest - dat was geweldig. Op het schip vierden zij het met de bemanning. Een boompje, een lekkere maaltijd, ze zongen liederen en kregen radioberichten door - van hun huisgenoten.

„Was het móói versierd?” had ze eens aan haar vader gevraagd.

„Ach kindje, dat doet er immers niet toe. Rode klokken en gummi engeltjes en van die blauwe glazen kandelaars. - Maar je meent het zo best met mekaar. Je denkt allemaal aan thuis en je bent blij dat ze daar ook Kerstmis vieren. En overal wordt hetzelfde Kerst-Evangelie gelezen en teruggedacht aan heel vroeger, toen dat kindje in Bethlehem is geboren. Kijk, dat vormt een geweldige band. Daaruit moèt iets goeds voortkomen.”

Ankie zette kleine streepjes naast elkaar. Blauwe, gele, groene - Nu was Vader ook ver weg, op Kerstavond. En hij vroeg zich natuurlijk af wat ze in Holland zouden doen. Evelyn, voor het eerst niet bij haar moeder en óók zo ver van huis - en Moeder, met haar drukke klas vol kinderen. Zijzelf was eigenlijk de enige die haar gewone leventje leefde. Alleen dat Moeder minder tijd voor haar had. Zij keek de klas door en het was of de lange gestalte van haar vader opdook achter al dat bedrijvige gedoe. En ze wist wat hij dacht: 'een mooie gelegenheid, lastige dochter, om dat gouden hart van je 's flink te laten kloppen!’

Ankie kreeg een kleur en boog zich vlug over het tekenpapier. En ze begon te schetsen, zo maar, een poppetje naast een fiets met een heel grote boekentas achterop . . . en een lange jongen die het stuur greep . . . en het krullenmeisje dat naar haar moeder opkeek en daaromheen, vaag, àl die kinderen . . . Zij probeerde Evelyn te tekenen, met haar korte gladde haren en het vuurrode jumpertje.

„Schiet het op?” hoorde zij onverwacht de stem van de onderwijzer.

Onwillekeurig legde zij haar hand op de tekening. „Ja,” zei ze, „ja, maar het is helemaal geen Kerstmis.”

„Geeft niet,” antwoordde hij, met een nieuwsgierige blik naar de krabbel in de bovenhoek, een troep kinderen bij een fiets. „Dat komt nog wel.”

Het was een drukke ochtend, die laatste voor de kerstvakantie. Mevrouw Sandberg vulde een grote trommel met zelfgebakken kerstkransjes en pakte voor ieder kind een mandarijntje in zilverpapier. Zij verlangde naar de vakantie, eindelijk wat rustige dagen met Ankie en Evelyn - maar dit eerste Kerstfeest met haar klas zag zij toch als een feest tegemoet. Ankie zou met het balletclubje optreden in het Stadsziekenhuis en oefende nu steeds dezelfde stand, wankelde het ene ogenblik naast het fornuis, dan naast de piano . . .

„Jij breekt je nèk nog vóór de uitvoering!” voorspelde Evelyn. „Dan lig je in het ziekenhuis in plaats van dat je er danst. En wíj kunnen aan je bed zitten op Kerstavond.”

„O kinderen, hou op, ik kan niet meer tellen,” riep mevrouw Sandberg gehaast. „Help 's, twee en veertig mandarijnen, vier en tachtig kerstkransjes - en de sparretakken en dat klokje daar met die klingel. Toe nou!”

„Ik heb alleen nog vanmiddag school en dan morgenochtend de viering,” vertelde Ankie hijgend, terwijl ze haar ene voet beetpakte en als een veertje in de rondte sprong.

„Sta éven stil en help me met die tassen!” Mevrouw Sandberg knoopte de kraag van haar mantel dicht en keek gejaagd rond. Toen drong tot haar door wat Ankie gezegd had.

„Ongezellig voor je,” zei ze, „vanochtend ik weg, vanmiddag jij, vanavond komen er nog een paar vaders praten over het rapport. Maar dan is het ook vakantie!”

Ankie liep achter haar moeder het schuurtje in en sjoerde de tassen op de bagagedrager.

„Je had ook nooit aan die klas moeten beginnen,” zei ze kort. Maar ze kreeg geen antwoord. De fiets verdween al om de hoek van de laan.

Toen zij zich omdraaide zag ze Evelyn met een boos gezicht naast de keukendeur staan. Zij schrok. In al die maanden had ze Evelyn niet zó gezien. Maar nu pakte ze Ankie bij de schouders en schudde haar woedend heen en weer.

„Wat kun jij toch afschuwelijk zijn - en dat tegen tante. Wat heb je toch! Als er wat is, zeg het dan tegen mij, maar mok niet zo. En maak niet van die snertopmerkingen! Jouw móeder is een . . . een schat!”

Zij liet Ankie los en zette de kopjes onder de warme straal. Ontdaan bleef Ankie naar haar kwade rug staren. Was het zó erg dat zij het akelig vond dat haar moeder steeds maar bezig was met al die wildvreemde kinderen?

„Droog even af,” zei Evelyn gesmoord, „anders moet tante vanmiddag alles weer doen. 'k Moet zó weg -”

Zwijgend pakte Ankie een droogdoek. Hilde Evelyn? Maar deze keerde een vuurrood gezicht naar haar vriendinnetje, terwijl een pijnlijk lachje om haar mond trok.

„Sorry Ank, maar 'k snap soms niëts van jou. Je loopt te mokken en laat gewoon al je rommel liggen, terwijl tante het toch al zo druk heeft.”

„Dan moet ze maar niet naar die snertschool gaan,” mompelde Ankie stug. Zo woest pakte ze het kopje uit het rek dat het uit haar hand schoot en op de stenen vloer in stukken brak.

„O, de Wedgewood-kop van tante, met het mosroosje!” Evelyn zocht de stukken bij elkaar en gooide ze verdrietig in de vuilnisemmer. „Duur,” constateerde ze zakelijk.

„We zullen samen een nieuwe kopen. Dus het gaat om die school,” vervolgde ze in één adem. „Jammer dat jij niet in New York gewoond hebt! Bij ons in de 48e Straat werkt, geloof ik, iedere moeder die geen baby'tje meer heeft.”

„En wat doen die kinderen dan?” Ankie probeerde Evelyn bij te houden, die met een vaartje afwaste.

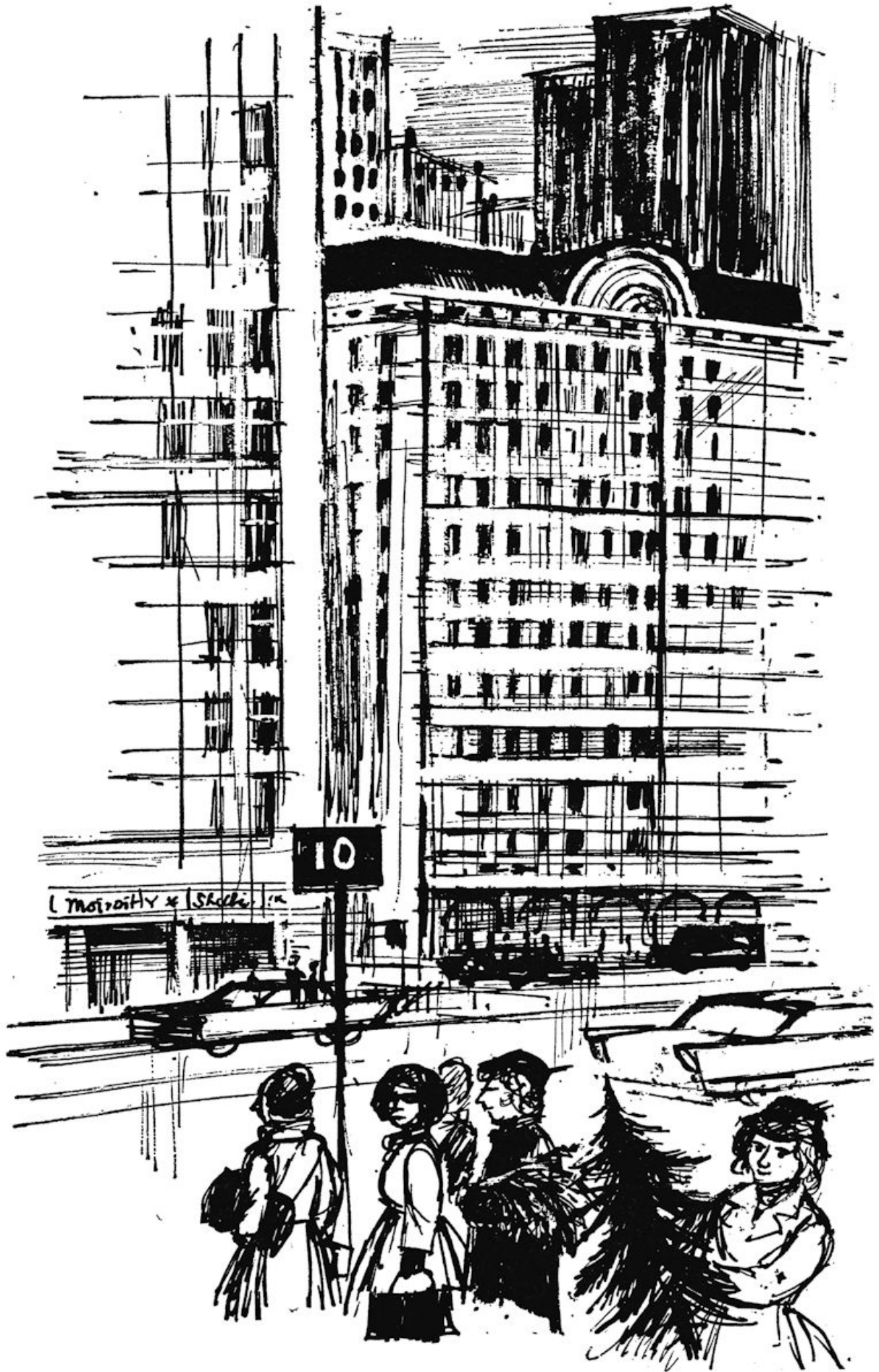
„Gewoon, eten op school en als zij thuiskomen is hun moeder meestal ook weer thuis. En ze helpen bij alles, gewoon.”

„En zijn die moeders ook wel 's schooljuffrouw?”

Evelyn zwierde het dweiltje over het aanrecht.

„Allicht,” zei ze, hoewel ze dat niet eens zeker wist. „Jij met je 'niet gezellig'. Als wij op school zitten en 's avonds huiswerk maken en jij gaat naar balletles en zo - dan is het voor tante toch ook niet gezellig! Je vader is bijna nooit bij haar. Hij vond dit toch ook een fijne oplossing . . .”

„Ja,” zei Ankie en ze zuchtte.

Een postbode stak zijn hoofd om de hoek van de keukendeur en reikte Ankie een langwerpige pak aan, met een heleboel postzegels erop.

„Van Vader!” Zij kreeg een kleur van blijdschap.

„Jij hebt alles,” zei Evelyn. De boel was klaar en zij stak haar handen diep in de zakken van haar zwarte wollen broek. „Een énige moeder, een vader die je leuke pakken stuurt, een eigen kerstboom, Kerstmis op school - dat doen ze bij ons niet eens - en dan nog die danserij in het Ziekenhuis . . .” Zij keerde zich op haar hakken om en ging haar jopper aantrekken. „Wees nou ook gezellig, dan maken wij er een fijne vakantie van. Bye!”

Ankie bleef alleen achter. Het was opeens vreemd stil in huis. Er lag buiten nog wat sneeuw en daar scheen nu een heldere zon op. Dat was mooi. De zon scheen ook in de huiskamer en bereikte zelfs het portret van Vader. Wonderlijk gezicht had Vader toch. Ankie keek ernaar. Het was ernstig en toch lachten zijn ogen. Wat zou er in het pak zitten, voor Moeder en haar . . . misschien iets voor Evelyn? Hoe zou hij het hebben, op Kerstavond? Hij vond het reuze voor Moeder, die klas. Natuurlijk waren ze nu bezig, Moeder had niets meer gezegd over hulp. Ach, natuurlijk niet, als je toch maar gezanik kreeg van je dochter!

Het was of dit laatste hardop gezegd werd. Ankie keek schichtig naar het portret. Het was anders wel iets voor Vader - zo'n opmerking. Ze probeerde de moeilijke balletsprong nog eens, maar bleef toen weifelend staan. Ze was eigenlijk een mispunt - en Evelyn was niet eens kwaad gebleven, wilde zelfs nog meebetalen aan het kopje. En moeder . . . Ineens was haar plan gemaakt. Zij rukte haar mantel van de kapstok en reed vlug naar de school van haar moeder. De laatste ramen rechts, wist ze. Ze zag een paar takken sparregroen boven het matglas - zou ze durven gaan kijken? Voorzichtig belde ze aan. Een meisje uit haar moeders klas deed open.

„Ben jullie al bezig? Ik ben Ankie Sandberg - van mevrouw Sandberg . . .”

„O leuk, ga je mee?” antwoordde het meisje gehaast en ze trok Ankie bijna naar het lokaal. „De boom is zo prachtig! Je moeder gaat net voorlezen.”

„Hoeft er dan niet meer geholpen te worden?”

„Welnee, we hadden alles al klaar toen ze kwam, vanochtend.”

„O,” zei Ankie en bleef weifelend staan. Ze waren net bij de open klasdeur aangekomen.

„Ga maar gauw,” zei ze toen „en vertel er maar niets van tegen Moeder, ik moet weg.” Het meisje knikte verwonderd en trok de klasdeur weer dicht, blij dat ze kon gaan meeluisteren.

Diep in gedachten sprong Ankie op de fiets. Niet naar huis ging ze, maar naar haar school, haar eigen klas, die nu ook klaargemaakt werd voor de kerstviering. Zij trok het vel tekenpapier uit haar la en bekeek de krabbels. En toen draaide zij kordaat het vel om en begon opnieuw. Want wat zij net in die andere klas gezien had, wist ze precies, tot in kleinigheden. De versierde boom. Daaronder, op het mos, de schaal met kransjes en al die zilveren mandarijntjes. Moeder op haar hoge stoel en alle kinderen om haar heen, in en boven op de banken. Zij had het rode krullenkind gezien, vlak naast Moeder, hoe diè haar aangekeken had, zó vol verwachting.

Haar potlood vloog over het papier. Nu en dan greep zij een kleurpotlood en gaf vluchtig een tint aan. Zij kleurde het boek dat Moeder in haar handen hield rood, want ze geloofde dat het Andersen was. Misschien las ze 'De denneboom' . . . of 'De kaarsen'. Het waren nu geen losse krabbels meer, maar een tekening die het hele vel vulde, die er zijn mocht!

De onderwijzer was ongemerkt achter haar gekomen en keek geboeid toe. Hoe ze snel

de potloden wisselde - een hoge sierlijke piek op de boom zette - de krullen van het kleine meisje roodbruin kleurde - het matglas met haar pink lichtgrijs uitwreef.

„Dat kon weleens een prijs worden,” zei hij ineens.

Ankie keek verschrikt op. „Ik dacht helemaal niet aan de wedstrijd,” zei ze.

„Nee, maar hij voldoet toch aan de eisen? Je moest tekenen wat je dacht bij het woord ‘Kerstmis’. Je beste gedachten . . .”

„O ja -” Zij keek nu zelf met verwondering naar de tekening. Gedacht bij het woord Kerstmis? Zij had naar Vader verlangd en Moeder niet aan die vreemde kinderen gegund en Evelyn nauwelijks verdragen. - En nu tekende ze juist al die kinderen. En ineens ging zij begrijpen waarom. Vader had het immers gezegd, toen, over zijn schip? ‘Je kunt overal Kerstmis vieren, als je ‘t maar eerlijk en goed met elkaar meent’. Mijnheer had gezegd: ‘een flinke moeder!’ Evelyn vond mam een schat. Die hele klas had niet alleen in spanning gewacht op het verhaal dat ze zou voorlezen, ze had aan de gezichten van die kinderen gezien dat ze van haar moeder hielden, dat ze reuze blij waren met dit school-Kerstfeest.

Toen mijnheer de tekening wilde meenemen, trok zij hem vlug weer uit zijn handen. „Hij is niet voor de wedstrijd, ‘k wilde hem voor thuis, voor Vader als hij terugkomt -.” Ze aarzelde.

„Jammer.” Het klonk oprecht. „Niet voor je moeder?”

„J-ja, misschien wil Moeder hem ophangen in haar klas, als herinnering - dan is hij voor allemaal,” besloot ze lachend.

„Vooruit dan maar,” gaf hij toe en maakte er een keurig rolletje van. „Maar doe me één plezier, maak er toch nog een voor de wedstrijd. Je hebt nog anderhalf uur en in dat tempo van jou!”

Ankie sprong op en ging een nieuw vel tekenpapier halen. Wat, dacht ze verward, wat moet ik nu nog? En toen lachte ze opnieuw en tekende een lange straat met heel hoge huizen, de 48e Straat. En daarin een hele stoet moeders, die allemaal van haar werk kwamen. Ze droegen sparregroen en boekentassen en boodschappennetten. Voor het Kerstfeest met haar eigen kinderen, die dat allemaal gewóón vonden en vast versierd hadden en met alles zouden helpen.

‘Vrolijk Kerstfeest’ schreef zij erboven. En eindelijk, eindelijk voelde ze dat zijzelf ook een vrolijk Kerstfeest zou kunnen vieren.

Gertie Evenhuis

De ballon van Jean-Jacques

Het was oktober en een kleine jongen liet een ballonnetje los.

Hij was ruim zeven jaar en thuis was het fris. Bij zijn vriendjes brandde de kachel, maar bij Jean-Jacques Martin in het Belgische Charleroi was geen geld voor kolen. Er was ook geen vader meer die dat geld zou kunnen verdienen. Een moeder was er wel. Maar madame Martin was weer ziek. En toch was ze nog niet zo lang terug uit